

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 9. septembrī*

Lieta T-29/08

Liga para Protecção da Natureza (LPN), Lisabona (Portugāle), ko pārstāv P. Vinagre e Silva [*P. Vinagre e Silva*], advokāts,

prasītāja,

ko atbalsta

Dānijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja B. Veisa Foga [*B. Weis Fogh*], pēc tam — K. Vangs [*C. Vang*], pārstāvji,

Somijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja J. Heliskoski [*J. Heliskoski*], A. Gimareša-Purokoski [*A. Guimarães-Purokoski*], M. Pere [*M. Pere*] un H. Lepo [*H. Leppo*], pēc tam — J. Heliskoski un A. Gimareša-Purokoski, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda — portugāļu.

un

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv A. Falka [*A. Falk*], S. Juhannesone [*S. Johannesson*]
un K. Petkovska [*K. Petkovska*], pārstāves,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv P. Kosta de Oliveira [*P. Costa de Oliveira*] un D. Rekja [*D. Recchia*], pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2007. gada 22. novembra lēmumu, ar kuru tika apstiprināts piekļuves atteikums dokumentiem, kuri ietilpst lietas materiālos procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi, kas uzsākta pret Portugāles Republiku par dambja projektu uz Saboras [*Sabora*] (Portugāle) upes, ar šo projektu, iespējams, ir pārkāpta Padomes 1979. gada 2. aprīļa Direktīva 97/409/EEK par savvaļas putnu aizsardzību (OV L 103, 1. lpp.) un Padomes 1992. gada 21. maija Direktīva 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 7. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Azizi [*J. Azizi*] (referents), tiesneši E. Kremona [*E. Cremona*] un S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*], sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 5. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EK) Nr. 1049/2001

- ¹ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) ir noteikti EKL 255. pantā paredzēto tiesību piekļūt šo iestāžu dokumentiem principi, nosacījumi un ierobežojumi.

2 Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 2. pantu:

“1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus.

[..]

3. Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā.

[..]”

3 Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2., 3. un 6. punktā tostarp ir noteikts:

“2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— [..]

— tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

3. Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

Var atteikt piekļuvi dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko.”

Regula (EK) Nr. 1367/2006

⁴ Atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 6. septembra Regulas (EK) Nr. 1367/2006 par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju

griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV L 264, 13. lpp.), preambulas 8. apsvērumam:

“Vides informācijas definīcija šajā regulā attiecas uz jebkādas formas informāciju par vides stāvokli. Šai definīcijai, kas ir saskaņota ar definīciju, kas izmantota Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Direktīvā 2003/4/EK par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un par Padomes Direktīvas 90/313/EEK atcelšanu (OV L 41 [...], 26. lpp.), ir tāds pats saturs kā tai, kas ietverta Orhūsas Konvencijā. “Dokumenta” definīcija Regulā [...] Nr. 1049/2001 attiecas uz vides informāciju, kā definēts šajā regulā.”

5 Saskaņā ar Regulas Nr. 1367/2006 preambulas 15. apsvērumu:

“Ja Regulā [...] Nr. 1049/2001 ir paredzēti izņēmumi, tie būtu jāpiemēro, ievērojot jebkādas konkrētākus noteikumus pieprasījumiem piekļūt vides informācijai, kas paredzēti šajā regulā. Attiecībā uz pieeju vides informācijai atteikuma iemesli būtu jāinterpretē sašaurināti, ievērojot sabiedrības intereses saņemt informāciju un to, vai pieprasītā informācija attiecas uz emisijām apkārtējā vidē. [...]”

6 Regulas Nr. 1367/2006 3. pantā ir noteikts:

“Regula [...] Nr. 1049/2001 attiecas uz jebkura pieprasījuma iesniedzēja pieprasījumu piekļūt vides informācijai, kas ir Kopienas iestāžu un struktūru rīcībā, bez diskriminācijas pilsonības, tautības vai dzīvesvietas dēļ un — attiecībā uz juridisku personu — bez diskriminācijas juridiskās adreses vai faktiskās darbības vietas dēļ.

[..]”

- 7 Atbilstoši Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktam ar virsrakstu “Izņēmumu piemērošana pieprasījumiem piekļūt vides informācijai”:

“Attiecībā uz Regulas [...] Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo un trešo ievilkumu, izņemot izmeklēšanas, jo īpaši attiecībā uz varbūtējiem Kopienas tiesību aktu pārkāpumiem, uzskata, ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses informācijas izpaušanā, ja pieprasītā informācija attiecas uz emisijām vidē. Attiecībā uz pārējiem Regulas [...] Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, noraidījuma pamatojumus interpretē sašaurināti, ņemot vērā sabiedrības intereses informācijas izpaušanā un to, vai pieprasītā informācija attiecas uz emisijām vidē.”

Fakti

- 8 Prasītāja, *Liga para Protecção da Natureza (LPN)*, ir saskaņā ar Portugāles tiesībām dibināta apvienība, kas reģistrēta Lisabonā (Portugālē) un kura ir biedre organizācijā *Plataforma Sabor Livre*, ko veido vairākas nevalstiskas organizācijas (NVO), kuru mērķis ir vides aizsardzība. Šajā statusā prasītāja seko līdzī dambja projektam uz Saboras upes Portugālē (turpmāk tekstā — “dambja projekts”), lai tostarp uzraudzītu, ka skartās sugas un dzīvotnes tiek pienācīgi aizsargātas atbilstoši prasībām, kas izriet no Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvas 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 7. lpp.; turpmāk tekstā — “Dzīvotņu direktīva”).

- 9 Ar 2003. gada 22. aprīļa vēstuli *LPN* iesniedza sūdzību Eiropas Kopienų Komisijas Vides ģenerāldirektorātā; tā tika reģistrēta ar numuru 2003/4523, un šajā sūdzībā *LPN* apgalvoja, ka dambja projekts apdraud Kopienas nozīmes teritorijas (KNT) “*Morais*” un “*Sabor un Maças upes*”, tādējādi pārkāpjot Dzīvotņu direktīvu.
- 10 Pēc šīs sūdzības Komisija pret Portugāles Republiku uzsāka procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi un tā vērsās pie Portugāles iestādēm, lai pārbaudītu, cik lielā mērā ar dambja projektu, iespējams, ir pārkāpta Padomes 1979. gada 2. aprīļa Direktīva 74/409/EEK par savvaļas putnu aizsardzību (OV L 103, 1. lpp.), kā arī Dzīvotņu direktīva.
- 11 2007. gada 27. marta vēstulē *LPN* prasīja Vides ģenerāldirektorātam tai piešķirt piekļuvi informācijai, kas attiecas uz sūdzības izskatīšanu, un iepazīties ar dokumentiem, kurus ir sagatavojusi “Komisijas darba grupa”, kā arī ar tiem dokumentiem, ar kuriem apmainījās Komisija un Portugāles iestādes.
- 12 2007. gada 22. maija vēstulē Vides ģenerāldirektorāts atteica *LPN* pieprasīto piekļuvi dokumentiem, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2011 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu tādēļ, ka attiecīgo dokumentu izpaušana kaitēšot pareizai procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi norisei, kura uzsākta, pamatojoties uz EKL 226. pantu, un kuras ietvaros Komisijai un dalībvalstīm ir jāsadarbojas savstarpējas uzticēšanās gaisotnē, lai varētu uzsākt sarunas un panākt strīda atrisināšanu izlīguma ceļā. Šajā vēstulē Vides ģenerāldirektorāts tostarp norādīja, ka 2005. gada 18. oktobrī Komisija Portugāles iestādēm ir nosūtījusi brīdinājuma vēstuli, uz kuru tās atbildēja 2005. gada 16. decembrī, un ka kopš tā brīža tiek uzturēti divpusēji sakari, lai atrisinātu strīdu.

- 13 Komisijai nosūtītajā 2007. gada 14. jūnija vēstulē, kuru tā reģistrēja 2007. gada 22. jūnijā, *LPN* atkārtoja pieprasījumu piekļuvei dokumentiem un prasīja, lai Komisija pārskatītu savu atteikuma lēmumu.
- 14 Ar 2007. gada 16. jūlija vēstuli Komisija paziņoja *LPN*, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 2. punktu atbildes termiņš ir pagarināts par 15 darba dienām un tāad tas izbeidzās 2007. gada 3. augustā.
- 15 Ar 2007. gada 3. augusta vēstuli Komisija darīja zināmu *LPN*, ka diemžēl lielā pieprasīto dokumentu apjoma dēļ tā nevarēs atbildēt noteiktajos termiņos un ka Komisija darot visu, kas ir tās spēkos, lai sniegtu galīgo atbildi *LPN* pēc iespējas ātrāk.
- 16 Pēc Portugāles ekonomikas ministra publiska paziņojuma, ka Komisija esot izbeigusi vai gatavojas izbeigt sūdzības izskatīšanu procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi, kas attiecas uz dambja projektu, *LPN* 2007. gada 27. septembrī un 1. oktobrī Komisijai nosūtīja vēl divas vēstules.
- 17 2007. gada 9. novembra vēstulē Vides ģenerāldirektorāts būtībā atbildēja, ka Komisija nav izbeigusi procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi, bet gan tai ir piešķirta "augsta prioritāte", lai drīzumā pabeigtu tās novērtējumu. Turklāt Vides ģenerāldirektorāts darīja zināmu, ka saskaņā ar tā iekšējiem noteikumiem sūdzības iesniedzēja tiks informēta par procedūras virzību un ka tai pirms Komisijas lēmuma pieņemšanas būs iespēja iesniegt Komisijai savus apsvērumus.

- 18 Ar 2007. gada 22. novembra vēstuli (turpmāk tekstā — “strīdīgais lēmums”) Komisija atbildēja uz LPN 2007. gada 14. jūnija vēstuli un apstiprināja atteikumu piekļuvei pieprasītajiem dokumentiem.
- 19 Strīdīgā lēmuma pamatojumā Komisija būtībā uzskatīja, ka uz visiem dokumentiem, kas veido saraksti Komisijas un Portugāles iestāžu starpā, attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā noteiktais izņēmums, kas ir interpretēts Vispārējās tiesas 2001. gada 11. decembra spriedumā lietā T-191/99 *Petrie u.c./Komisija (Recueil, II-3677. lpp., 68. punkts)* un kurš attiecas uz pārbaužu, izmeklēšanas un revīzijas mērķu aizsardzību.
- 20 Komisija it īpaši norādīja, ka procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti ir jāvalda savstarpējas uzticēšanās gaisotnei, lai tām ļautu uzsākt sarunas ar mērķi panākt strīda atrisināšanu izlīguma ceļā, lai nevajadzētu uzsākt tiesvedību Tiesā. Komisija arī norādīja, ka, pirmkārt, starp Komisiju un Portugāles iestādēm joprojām notiek sarunas un, otrkārt, ir notikušas vai vēl ir jānotiek vairākām viedokļu apmaiņām un sanāksmēm, lai novērtētu dambja projekta ietekmi. Komisija no tā secināja, ka pieprasīto dokumentu nodošana atklātībā kaitētu Komisijas spējām izmeklēt apgalvoto pārkāpumu, ņemot vērā, ka tā varētu apdraudēt strīda atrisinājumu ar Portugāles iestādēm izlīguma ceļā, pirms lieta tiek nodota Tiesā. Turklāt Komisija uzskatīja, ka “daļēja piekļuve” šiem dokumentiem Regulas Nr. 1049/2011 4. panta 6. punkta izpratnē nav iespējama, jo iepriekš minētais izņēmums attiecas uz visiem šiem dokumentiem kopā.
- 21 Turklāt attiecībā uz iespējamām “sevišķām sabiedrības interesēm” Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pēdējā teikuma izpratnē Komisija uzskatīja, ka tādu nebija. Komisija apgalvo, ka Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkts, saskaņā ar kuru pastāv sevišķas sabiedrības intereses informācijas izpaušanā, ja pieprasītā informācija attiecas uz emisijām vidē, nav piemērojams attiecībā uz tādu izmeklēšanu sakarā ar

iespējamu Kopienu tiesību pārkāpumu, kāda ir šajā lietā. Komisija arī precizēja, ka par sevišķām sabiedrības interesēm nav uzskatāms smaga dzīvotņu direktīvas pārkāpuma risks, jo tikai Tiesas kompetencē ir atzīt, ka attiecīgā dalībvalsts nav izpildījusi EK līgumā paredzētos pienākumus. Komisija uzskata, ka, pieprasīto dokumentu izpaušana nesniegtu skaidrību šajā sakarā, pirms Tiesa nebūs galīgi izlēmusi šo jautājumu.

- ²² 2008. gada 7. janvāra vēstulē *LPN* prasīja Komisijai atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001 tai darīt zināmus “iekšējos noteikumus”, kuri bija minēti Vides ģenerāldirektorāta “2007. gada 22. novembra” vēstulē, lai *LPN* varētu labāk “iepazīties un sekot” sūdzības izskatīšanas procedūrai.
- ²³ 2008. gada 18. janvārī, t.i., dienā, kurā tika celta prasība par strīdīgo lēmumu, Vides ģenerāldirektorāts paziņoja *LPN* savu nolūku piedāvāt Komisijai izbeigt sūdzības izskatīšanu procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi, kas attiecas uz dambja projektu, un aicināja *LPN* viena mēneša laikā no šīs vēstules saņemšanas iesniegt apsvērumus, kuros tā uzskatītu par svarīgiem.
- ²⁴ 2008. gada 6. februāra vēstulē, kuru *LPN* nosūtīja Vides ģenerāldirektorātam, tā atkārtoja savu pieprasījumu piekļuvei dokumentiem, kuri ir iekļauti lietā procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi, kā arī Komisijas “iekšējos noteikumus”, kuri bija minēti šī ģenerāldirektorāta 2007. gada 9. novembra vēstulē un iepazīšanās ar kuriem, kā apgalvoja *LPN*, tai ir nepieciešama, lai īstenotu savas tiesības tikt efektīvi uzklauskā un lai iesniegtu “atbilstošus apsvērumus”. *LPN* arī prasīja, lai viena mēneša atbildes termiņš sāktos tikai pēc tam, kad tā būs saņēmusi tās lūgtos precizējumus un pieprasītos dokumentus.

- 25 Komisijai nosūtītajā 2008. gada 19. februāra vēstulē *LPN* atkārtoti izteica pieprasījumu piekļuvei Komisijas īpašajiem “iekšējiem noteikumiem”.
- 26 2008. gada 27. februārī *LPN* iesniedza Komisijai procesuālu rakstu, kurā tā izklāstīja savas tehniska, formāla un juridiska rakstura iebildes sakarā ar tās sūdzības izskatīšanas izbeigšanu.
- 27 2008. gada 4. marta e-pastā *LPN* sniedza precizējumus apsvērumiem, kurus tā iesniedza ar 2008. gada 27. februāra procesuālo rakstu.
- 28 2008. gada 3. aprīļa vēstulē Komisija būtībā darīja zināmu *LPN*, ka, pirmkārt, tā ir nolēmusi izbeigt sūdzības izskatīšanu par dambja projektu tās 2008. gada 28. februāra sanāksmē, otrkārt, sūdzību iesniedzējiem procedūrās sakarā ar Kopienu tiesību pārkāpumiem nav privilēģēta piekļuve dokumentiem un tāpat tiem ir jāizmanto Regulā Nr. 1049/2001 paredzētās vispārējas piekļuves tiesības un, treškārt, tā kā Komisija ir izbeigusi sūdzības izskatīšanu, iepriekš minētās regulas 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums vairs nav piemērojams, kas nozīmē, ka pieprasītos dokumentus no šī brīža var nodot *LPN* ar nosacījumu, ka uz tiem neattiecas kāds cits izņēmums šīs regulas izpratnē. Tāpēc Komisija pievienoja dokumentu sarakstu ar nosaukumu “Lietas materiālu saraksts”. Visbeidzot Komisija izklāstīja iemeslus, kuru dēļ, ņemot vērā piemērojamās Kopienas tiesību normas vides jomā, tā ir izbeigusi sūdzības izmeklēšanu.
- 29 Pēc tam *LPN* prasīja piekļuvi atsevišķiem dokumentiem, kuri bija minēti Komisijas nosūtītajā “Lietas materiālu sarakstā”.

- 30 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 9. maijā un reģistrēts ar numuru T-186/08, *LPN* cēla prasību par Komisijas 2008. gada 28. februāra lēmumu izbeigt sūdzības izskatīšanu.
- 31 2008. gada 20. jūnijā *LPN* varēja iepazīties ar Vides ģenerāldirektorāta lietas materiāliem un ieguva piekļuvi dažu pieprasīto dokumentu saturam.
- 32 2008. gada 11. jūlija vēstulē *LPN* atkārtoti izteica pieprasījumu piekļuvei tiem dokumentiem, kuru saturs tai nebija izpausts vai kuru saturs tai tika izpausts tikai daļēji.
- 33 2008. gada 24. oktobra vēstulē ar numuru SG.E.3/MIB/psi D(2008) 8639 (turpmāk tekstā — “2008. gada 24. oktobra lēmums”) Komisija vispirms piešķīra *LPN* pilnu piekļuvi 21 dokumentam, kuri bija minēti šai vēstulei pievienotajā sarakstā. Turklāt Komisija piešķīra *LPN* daļēju piekļuvi citiem iepriekš minētajā sarakstā iekļautiem 16 dokumentiem. Visbeidzot Komisija atteica piekļuvi 10 citiem šajā sarakstā minētiem dokumentiem (skat. 2008. gada 24. oktobra lēmuma 2.1.–2.3. punktu). Dažu dokumentu vai dažu dokumentu daļējas piekļuves atteikuma pamatojumam Komisija atsaucās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzēto izņēmumu attiecībā uz lēmumu pieņemšanas aizsardzību, izņemot attiecībā uz atsevišķiem viena dokumenta fragmentiem, attiecībā uz kuriem Komisija turklāt atsaucās uz šīs regulas 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzēto izņēmumu sakarā ar tiesvedības aizsardzību (skat. 2008. gada 24. oktobra lēmuma 2.4.1. un 2.4.2. punktu).
- 34 Ar 2008. gada 7. novembra vēstuli Komisija nosūtīja *LPN* divus papildu dokumentus.

- ³⁵ Ar 2009. gada 7. septembra rīkojumu lietā T-186/08 *LPN*/Komisija (Krājumā nav publicēts) Vispārējā tiesa kā nepieņemamu noraidīja iepriekš 30. punktā minēto *LPN* prasību atcelt Komisijas 2008. gada 28. februāra lēmumu izbeigt sūdzības izskatīšanu.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- ³⁶ Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 18. janvārī, *LPN* cēla šo prasību.
- ³⁷ Ar attiecīgi 2008. gada 8., 19. un 20. maijā Vispārējās tiesas kancelejā iesniegtajiem dokumentiem Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste lūdza atļauju iestāties lietā, lai atbalstītu *LPN* prasījumus. Ar 2008. gada 8. jūlija rīkojumu Vispārējās tiesas trešās palātas priekšsēdētājs šis iestāšanās lietā atļāva. Somijas Republika iesniedza savu iestāšanās rakstu 2008. gada 27. augustā, bet Dānijas Karaliste, kā arī Zviedrijas Karaliste iesniedza savus iestāšanās rakstus 2008. gada 22. septembrī. Komisija par šiem iestāšanās rakstiem savus apsvērumus iesniedza 2009. gada 5. februārī.
- ³⁸ *LPN*, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt stridīgo lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

39 Komisijas iebildumu rakstā izvirzītie prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- prasību noraidīt;
- piespriest *LPN* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

40 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 25. novembrī, Komisija lūdza Vispārējo tiesu atzīt, ka “ši prasība ir zaudējusi priekšmetu attiecībā uz tās daļu par izpaustajiem dokumentiem tādēļ, ka [*LPN*] nav intereses celt prasību”, ka “šīs prasības priekšmets ir grozīts attiecībā uz atteiktajiem dokumentiem”, un “šādos apstākļos un atbilstoši Reglamenta 113. pantam izbeigt tiesvedību lietā par šo prasību”.

41 *LPN* un personas, kas iestājušās lietā, par šo lūgumu savus apsvērumus iesniedza noteiktajos termiņos.

42 Savos apsvērumos par Komisijas lūgumu izbeigt tiesvedību lietā *LPN* lūdza Vispārējo tiesu procesa organizatorisko pasākumu ietvaros atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantam uzdot Komisijai iesniegt tos dokumentus, kurus tā vēl nav izpaudusi vai ir tikai daļēji izpaudusi *LPN*.

43 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (trešā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu.

- 44 Ar 2010. gada 12. jūlija vēstuli Vispārējā tiesa, veicot procesa organizatoriskos pasākumus, lūdza galvenos lietas dalībniekus iesniegt noteiktus dokumentus un rakstveidā atbildēt uz rakstveidā uzdotiem jautājumiem. Attiecīgie lietas dalībnieki šo lūgumu izpildīja noteiktajā termiņā, iesniedzot sarakstus, kuros tika norādīti visi pieprasītie dokumenti, kuriem *LPN* tiesvedības laikā tika sniegta pilnīga vai daļēja piekļuve, un atbildot uz uzdotajiem jautājumiem. Turklāt Vispārējā tiesa lūdza, lai visi lietas dalībnieki tiesas sēdē izteiktos par iespējamiem secinājumiem, kuri šī strīda atrisināšanai ir jāizdara no Tiesas 2010. gada 29. jūnija spriedumiem lietā C-139/07 P Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau* (Krājums, I-5885. lpp.) un lietā C-28/08 P Komisija/*Bavarian Lager* (Krājums, I-6055. lpp.).
- 45 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem tika uzklasīti 2010. gada 5. oktobra tiesas sēdē.
- 46 Tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem, *LPN* atteicās no savas prasības, lai tiktu veikta 2008. gada 24. oktobra lēmuma tiesiskuma kontrole, kā arī no sava trešā pamata par Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. punktā noteiktā termiņa neievērošanu, ar nosacījumu, ka Vispārējā tiesa ņem vērā strīdīgā lēmuma novēloto raksturu saistībā ar tās lēmumu par tās tiesāšanās izdevumiem. Turklāt *LPN* piekrita tam, lai strīda priekšmets tiktu ierobežots attiecībā uz tiem dokumentiem un dokumentu fragmentiem, kuriem tai vēl nebija sniegta piekļuve, ar nosacījumu, ka Komisija atlīdzina tos tiesāšanās izdevumus, kuri ir saistīti ar to strīda daļu, par kuru Vispārējā tiesa izbeigs tiesvedību. Šie lietas dalībnieku apgalvojumi tika ierakstīti tiesas sēdes protokolā.
- 47 Pēc Somijas Republikas un *LPN* lūgumiem izdarīt labojumus tiesas sēdes protokolā, kuri Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegti attiecīgi 2010. gada 19. un 20. oktobrī, Vispārējā tiesa ar 2010. gada 16. novembra rīkojumu nolēma atkārtoti sākt mutvārdu procesu. Pēc pārējo lietas dalībnieku uzklasīšanas sakarā ar iepriekš minētajiem

lūgumiem Vispārējā tiesa veica lūgtos grozījumus tiesas sēdes protokolā un pēc tam mutvārdu process tika slēgts.

Juridiskais pamatojums

Par lūgumu izbeigt tiesvedību

Lietas dalībnieku argumenti

⁴⁸ Komisija atgādina, ka ar 2008. gada 3. aprīļa vēstuli tā bija darījusi zināmu *LPN* faktu, ka atteikuma iemesls Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma izpratnē vairs nebija piemērojams un ka Komisija ir nosūtījusi *LPN* dokumentu sarakstu, kuri ietilpst procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi lietas materiālos, lai *LPN* varētu īstenot savas tiesības uz piekļuvi dokumentiem. Komisija arī apgalvo, ka pēc tam *LPN* ir saņēmusi piekļuvi atsevišķiem pieprasītajiem dokumentiem un tā ir iesniegusi apstiprinošu pieprasījumu par dokumentiem, attiecībā uz kuriem pilnībā vai daļēji tika atteikta piekļuve. Komisija apgalvo, ka, atbildot uz šo pieprasījumu, tā ir pieņēmusi 2008. gada 24. oktobra lēmumu. Visbeidzot Komisija norāda, ka ar 2008. gada 7. novembra vēstuli tā ir nosūtījusi *LPN* vēl divus papildu dokumentus.

⁴⁹ Komisija secina, ka, pirmkārt, šis prasības priekšmets ir grozīts tādēļ, ka tika iedota piekļuve lielai daļai no pieprasītajiem dokumentiem, un, otrkārt, attiecībā uz dokumentiem, kuriem pilnībā vai daļēji tika atteikta piekļuve, atteikuma pamatojums atšķīrās no tā, kurš minēts strīdīgajā lēmumā. Līdz ar to *LPN* attiecībā uz dokumentiem,

kuri pilnībā vai daļēji ir izpausti, esot zaudējusi interesi, lai šis lēmums tiktu atcelts, jo šāda atcelšana nesniegtu *LPN* nekādu papildu ieguvumu.

50 *LPN*, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, lūdz noraidīt lūgumu izbeigt tiesvedību.

51 *LPN* galvenokārt apgalvo, ka būtībā izpaustie dokumenti tai tika nodoti tikai novēloti un ar nepietiekamu pamatojumu, proti, faktu, ka procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi bija izbeigta, kaut arī pieeja minētajiem dokumentiem būtu bijusi nepieciešama šīs procedūras norises laikā, lai *LPN* varētu pienācīgi paust savu viedokli un izvairīties no šīs prasības celšanas. Tomēr tiktāl, ciktāl *LPN* ir iepazinusies ar šo dokumentu saturu, tā neiebilst, ka šīs prasības priekšmets tiktu ierobežots tikai attiecībā uz tiem dokumentiem, kuri vēl nav vai kuri ir tikai daļēji izpausti, ar nosacījumu, ka Komisijai piespriež atlīdzināt tos tiesāšanās izdevumus, kuri ir saistīti ar to strīda daļu, par kuru ir zudis prasības priekšmets. Tiesas sēdē *LPN* apstiprināja, ka tā piekrīt šādam strīda priekšmeta ierobežojumam, un tas tika ierakstīts tiesas sēdes protokolā (skat. iepriekš 46. punktu).

52 Turklāt attiecībā uz dokumentiem, kuriem tika pilnībā vai daļēji atteikta piekļuve, *LPN* uztur savu prasību atcelt strīdīgo lēmumu. Šajā ziņā tā apstrīd, ka esot grozīts strīda priekšmets un atteikuma pamati. *LPN* apgalvo, ka Komisija tiesvedības laikā nevar grozīt atteikuma pamatus vienīgi ar mērķi, lai novērstu strīdīgā lēmuma tiesiskuma kontroli. Turklāt *LPN* apgalvo, ka tai joprojām ir interese, lai tai tiktu paziņoti tie dokumenti, kuri tai vēl nav vai ir tikai daļēji izpausti, kā arī saņemt pienācīgi pamatotu atbildi par iemesliem, kuru dēļ tai tika liegta pieeja minētajiem dokumentiem procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi norises laikā. *LPN* uzskata, ka šajā lietā atteikuma pamats sakarā ar izmeklēšanas mērķu aizsardzību bija nepamatots.

53 Jebkurā gadījumā *LPN* apgalvo, ka Komisijai ir jāatlīdzina tiesāšanās izdevumi, pirmkārt, tādēļ, ka tā nav pienācīgi pamatojusi atteikumu izpaust pieprasītos dokumentus procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi norises laikā, un, otrkārt, tādēļ, ka Komisija ir pilnībā atbildīga par situāciju, kuras dēļ ir radusies šī procesuālā stadija.

54 Somijas Republika apstrīd, ka strīda priekšmets esot ticis grozīts pēc 2008. gada 24. oktobra lēmuma pieņemšanas. Fakts vien, ka šajā lēmumā minētais atteikuma pamats atšķiras no tā atteikuma pamata, ar kuru ir pamatots strīdīgais lēmums, neradot ne šādas izmaiņas [strīda priekšmetā] un tā sekas arī neesot strīdus priekšmeta izbeigšanās Reglamenta 113. pantam izpratnē. Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka fakts, ka strīdīgais lēmums vairs nerada sekas tiesvedības laikā, nerada pienākumu Vispārējai tiesai atzīt, ka prasībai vairs nav priekšmeta, kamēr šis lēmums nav formāli atsaukts. Šādos apstākļos *LPN* joprojām esot leģitīma interese, lai tiktu kontrolēts strīdīgā lēmuma tiesiskums un lai šis lēmums tiktu atcelts. Personas, kas iestājušās lietā, precīzē, ka Komisija nevarot grozīt strīda priekšmetu, pieņemot otru lēmumu ar jaunu vai grozītu pamatojumu, jo šāda pieeja neietekmē sākotnējā lēmuma spēkā esamību un tā ir pretrunā tiesiskās drošības principam. Personas, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka, ja būtu atļauta šāda pieeja, tad iestāde varētu izvairīties no tā, ka Vispārējā tiesa kontrolē apstrīdēta akta pamatojumu, vēlāk pieņemot citus aktus saistībā ar to pašu priekšmetu, taču sniedzot atšķirīgu pamatojumu.

Vispārējās tiesas vērtējums

55 Ir jāatgādina, ka sava lūguma izbeigt tiesvedību pamatojumam Komisija būtībā atsauca uz diviem argumentiem. Pirmkārt, šai prasībai vairs neesot priekšmeta un *LPN* esot zaudējusi interesi prasības celšanā, jo šī prasība attiecas uz dokumentiem, kuri ir izpausti *LPN* tiesvedības laikā. Otrkārt, kā apgalvo Komisija, 2008. gada 24. oktobra lēmuma dēļ ir ticis mainīts šis prasības priekšmets tādēļ, ka šajā lēmumā ir sniegti

divi jauni atteikuma pamati, kuri atšķiras no pamata, kurš tika izvirzīts, lai pamatotu strīdīgo lēmumu.

⁵⁶ Atbilstoši tam, kas ir atzīts pastāvīgajā judikatūrā, strīda priekšmetam atbilstoši tam, kā tas ir noteikts prasības pieteikumā, tāpat kā interesei celt prasību, ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz; proti, prasības rezultātam ir jāvar būt labvēligam lietas dalībniekam, kas cēlis šo prasību (Tiesas 2007. gada 7. jūnija spriedums lietā *C-362/05 P Wunenburger/Komisija*, Krājums, I-4333. lpp., 42. punkts; Vispārējās tiesas 2008. gada 24. septembra spriedums lietā *T-45/06 Reliance Industries/Padome un Komisija*, Krājums, II-2399. lpp., 35. punkts).

⁵⁷ Tā kā tiesvedības laikā *LPN* tika piešķirta piekļuve dokumentiem un dokumentu fragmentiem, tad ir pamats uzskatīt, ka strīda priekšmets ir beidzis pastāvēt un līdz ar to ir jāizbeidz tiesvedība (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2004. gada 23. novembra spriedumu lietā *T-84/03 Turco/Padome*, Krājums, II-4061. lpp., 28.–30. punkts).

⁵⁸ Savukārt attiecībā uz dokumentiem, kuri *LPN* vēl nav vai ir tikai daļēji izpausti, ir jānorāda, ka fakts vien, ka Komisija ir pieņēmusi jaunu lēmumu par piekļuvi daļai no dokumentiem, uz kuriem attiecās strīdīgais lēmums, nevar pats par sevi būt pamats secinājumam, ka strīda priekšmets vairs nepastāv.

⁵⁹ Pat ja atzītu, ka, pieņemot Komisijas 2008. gada 24. oktobra lēmumu, zuda daļa no strīdīgā lēmuma tiesiskajām sekām, strīda priekšmets saglabājas tādēļ, ka šo pēdējo lēmumu Komisija formāli nav atsaukusi (šajā ziņā skat. iepriekš 56. punktā minēto spriedumu lietā *Wunenburger/Komisija*, 47.–49. punkts), kā pati Komisija to atzina

savā atbildē uz Vispārējās tiesas uzdoto rakstveida jautājumu, un līdz ar to strīdīgais lēmums principā turpina radīt saistošas tiesiskas sekas.

- 60 Turklāt attiecībā uz intereses celt prasību zudumu ir jāatgādina, ka no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka prasītājs arī varēja saglabāt interesi lūgt atcelt tiesību aktu, lai nepieļautu, ka nākotnē atkārtojas prasītāja apgalvotais prettiesiskums. Šāda interese celt prasību izriet no LESD 266. panta pirmās daļas, saskaņā ar kuru iestādēm, kuru pieņemtie akti ir pasludināti par spēkā neesošiem, ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai pildītu Tiesas spriedumu. Tomēr šī interese celt prasību var pastāvēt tikai tad, ja apgalvotais prettiesiskums var atkārtoties nākotnē neatkarīgi no tās lietas apstākļiem, kurā prasītājs cēlis prasību (šajā ziņā skat. iepriekš 56. punktā minēto spriedumu lietā *Wunenburger/Komisija*, 50.–53. punkts un tajos minētā judikatūra; iepriekš 56. punktā minēto spriedumu lietā *Reliance Industries/Padome un Komisija*, 43. punkts).
- 61 Savukārt šajā lietā ir jāatgādina, ka, pirmkārt, strīdīgajā lēmumā Komisija ir ieņēmusi principiālu nostāju, proti, atteikumu piekļuvei visiem dokumentiem, kuri atrodas procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi vides tiesību jomā lietas materiālos, un, otrkārt, *LPN* ir asociācija, kuras galvenais mērķis ir vides aizsardzība un aktīva piedalīšanās lēmumu pieņemšanas procesos šajā jomā. Līdz ar to, kā atzina Komisija tiesas sēdē, neatkarīgi no šīs lietas apstākļiem pastāv pietiekami konkrēts risks, ka analogā gadījumā nākotnē, proti, tad, kad *LPN* prasis Komisijai piekļuvi dokumentiem, kas ir saistīti ar vides informāciju notiekošā procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi, *LPN* cietīs no tādas pat apgalvotas pretlikumības.
- 62 Tādēļ ir jāsecina, ka *LPN* saglabājas interese celt prasību par strīdīgo lēmumu tiktāl, ciktāl ar minēto lēmumu tiek atteikta piekļuve tiem dokumentiem, uz kuriem attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums sakarā ar izmeklēšanas mērķu aizsardzību, to interpretējot saskaņā ar atbilstošajām Regulas Nr. 1367/2006 normām.

- 63 Ņemot vērā apgalvotās pretlikumības atkārtotās risku, ir mazsvarīgi, ka strīdīgā lēmuma atcelšanas gadījumā Komisijai saskaņā ar LESD 266. panta pirmo daļu nebūs pienākuma katrā ziņā sniegt piekļuvi *LPN* dokumentiem, kuri vēl nav vai ir daļēji izpausti tādēļ, ka tā joprojām varēs atsaukties uz izņēmumu saistībā ar lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību, jo 2008. gada 24. oktobra lēmums ir galīgs un neapstrīdams. Kā tiesas sēdē atzina Komisija, šādā gadījumā tai būs jāveic jauns pieteikuma par piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem novērtējums, ņemot vērā jaunus faktiskos un juridiskos apstākļus.
- 64 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, Komisijas lūgums izbeigt tiesvedību tāpat ir jānoraida, jo šis lūgums attiecas uz dokumentiem, kuri vēl nav vai ir tikai daļēji paziņoti *LPN*.

Atcelšanas pamatu kopsavilkums

- 65 Pēc šīs prasības priekšmeta ierobežošanas tiesas sēdē ir jāpārbauda divi atcelšanas pamati, kurus *LPN* ir izvirzījusi pēc būtības.
- 66 Pirmkārt, *LPN* apgalvo, ka ar strīdīgo lēmumu ir pārkāptas vairākas Regulas Nr. 1367/2006 tiesību normas un it īpaši tās 6. pants.
- 67 Otrkārt, *LPN* norāda, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums, tostarp sakarā ar izmeklēšanas mērķu aizsardzību.

- 68 Šis pēdējais pamats ir sadalīts trīs daļās. Pirmkārt, *LPN* pārmet Komisijai, ka tā pretlikumīgi nav pārbaudījusi un nav konkrēti un individuāli pamatojusi, vai un kādā mērā izņēmums ir piemērojams katram dokumentam, par kuriem ticis iesniegts piekļuves pieteikums un kuri vēl nav izpausti. Otrkārt, Komisija ir pieļāvusi kļūdu, neveicot pārbaudi vismaz par to, vai šiem dokumentiem nevar piešķirt vismaz daļēju piekļuvi. Treškārt, Komisija esot pārkāpusi tās sabiedrības intereses, kuras ir minētas piekļuves pieteikumā, ar kuru tiek prasīts izpaust iepriekš minētos dokumentus.
- 69 Ņemot vērā pārklāšanos starp pirmo un otro pamatu, Vispārējā tiesa uzskata, ka tie ir jāizskata kopā.

Par pirmo un otro pamatu sakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 un Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

— Par pirmo pamatu sakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 pārkāpumu

- 70 Ņemot vērā atbilstošās Regulas Nr. 1367/2006 tiesību normas, *LPN* uzskata, ka dokumentos, kuriem tika prasīta piekļuve, iekļauta informācija, kas ir jāizpauž, ņemot vērā intereses vides jomā, ko *LPN* vēlas aizstāvēt un aizsargāt saistībā ar dambja projektu.

LPN apgalvo, ka, pat ja šajā lietā nevar prezumēt, ka saskaņā ar Regulas 6. pantu pastāv sevišķas sabiedrības intereses, kas ļautu noraidīt izņēmumus, uz kuriem atsaucas Komisija, tomēr Komisiju nevar atbrīvot no tās pienākuma veikt konkrētu pārbaudi par to, vai tomēr nepastāv sabiedrības intereses informācijas izpaušanai. Tomēr pretēji prasībām, kas izriet no šīs pašas regulas 6. panta 1. punkta otra teikuma, Komisija esot “automātiski” piemērojusi Regulas Nr. 1049/2001 normas un tā nav ievērojusi savu pienākumu sašaurināti interpretēt katru atteikuma pamatu, kas pamatots ar iepriekš minētās regulas 4. panta 2. punktu, ņemot vērā sabiedrības intereses informācijas izpaušanā.

⁷¹ Līdz ar to strīdīgais lēmums būtu jāatceļ, jo tajā ir pārkāpts pienākums šauri interpretēt Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma noteikumus; šis pienākums esot uzlikts saskaņā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu.

⁷² Savā replikā *LPN* apstrīd Komisijas apgalvojumu, saskaņā ar kuru Regula Nr. 1367/2006 nav piemērojama šajā lietā. Komisija pati esot netieši atzinusi, ka tā nav pārbaudījusi, vai attiecīgajos dokumentos ir ietverta informācija par emisijām vidē. Līdz ar to, interpretējot iepriekš minēto regulu, Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

⁷³ Regulā Nr. 1049/2001 paredzētie vispārīgie noteikumi par piekļuvi dokumentiem neizslēdzot, ka tiek piemērotas speciālākās Regulā Nr. 1367/2006 paredzētās normas par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem. *LPN* uzskata, ka pretēji tam, ko apgalvo Komisija, jēdziens “vides informācija” Regulas Nr. 1367/2006 preambulas 8. apsvēruma izpratnē ir plaši interpretējams un tas ir jāinterpretē saistībā ar Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu

iestādēs saistībā ar vides jautājumiem, kas parakstīta Orhūsā 1998. gada 25. jūnijā (turpmāk tekstā — “Orhūsas konvencija”) un Eiropas Kopienas vārdā apstiprināta ar Padomes 2005. gada 17. februāra Lēmumu 2005/370/EK (OV L 124, 1. lpp.).

⁷⁴ LPN uzskata, ka atbilstoši Regulas Nr. 1367/2006 3. pantam Regulā Nr. 1049/2001 ir noteikta vienīgi forma, kā īstenot šīs tiesības uz piekļuvi, un veids, kādā Komisija izpauž informāciju. Piemērojot šo regulu un tostarp tajā paredzētos izņēmumus, ar kuriem var attaisnot atteikumu pieteikumam par piekļuvi vides informācijai, Komisijai līdz ar to būtu jāņem vērā īpašie nosacījumi, kas ir paredzēti Regulā Nr. 1367/2006. Šādu vērtējumu apstiprinot iepriekš minētās regulas preambulas 15. apsvērums, kurā ir iekļauta tieša atsauce uz Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem izņēmumiem, kuri būtu jāpiemēro ar nosacījumu, ja Regulā Nr. 1367/2006 ir paredzētas speciālas tiesību normas attiecībā uz pieprasījumiem piekļūt vides informācijai.

⁷⁵ Turklāt, pat ja attiecībā uz izņēmumiem, kuri ir noteikti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā un trešajā ievilkumā, Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pirmais teikums izslēdz no to piemērošanas jomas “izmeklēšanas, jo īpaši attiecībā uz varbūtējiem Kopienas tiesību aktu pārkāpumiem”, otrajā šīs tiesību normas teikumā esot skaidri noteikts, ka noraidījuma pamati, kuri balstās uz pārējiem Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, ir jāinterpretē šauri, ņemot vērā sabiedrības intereses informācijas izpaušanā un to, vai pieprasītā informācija attiecas uz emisijām vidē. Tādējādi, pirmkārt, pat ja tiktu noraidīta prezumpcija, ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses, Komisijai tik un tā būtu pienākums konkrēti pārbaudīt, vai nepastāv sabiedrības intereses, un, otrkārt, ja pieprasītā informācija attiecas uz emisijām vidē, kā tas ir šajā lietā, tad Komisijai ir pienākums šauri interpretēt noraidījuma pamatojumus.

- 76 Šajā ziņā *LPN* apgalvo, ka Komisija nevar pamatoti atsaukties uz iepriekš 19. punktā minēto spriedumu lietā *Petrie u.c./Komisija*, kurš tika pasludināts pirms Regulu Nr. 1049/2001 un Nr. 1367/2006 spēkā stāšanās. *LPN* precizē, ka 1993. gada 6. decembra Uzvedības kodeksā par publisku pieeju Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 340, 41. lpp.; turpmāk tekstā — “Uzvedības kodekss”), kas īstenots ar Padomes 1993. gada 20. decembra Lēmumu 93/731/EK par publisku piekļuvi Padomes dokumentiem (OV L 340, 43. lpp.) un [ar] Komisijas 1994. gada 8. februāra Lēmumu Nr. 94/90/EOTK, EK, Euratom par publisku piekļuvi Komisijas dokumentiem (OV L 46, 58. lpp.), kurš bija spēkā pirms minētajām regulām, nebija paredzēts, ka ir jāveic tik konkrēti un motivēti tādu situāciju novērtējums, kurās piekļuve dokumentiem varētu kaitēt pareizai izmeklēšanas norisei, un šajā kodeksā pat nebija noteikts, ka sevišķas sabiedrības intereses var būt pārākas pār interesēm, kas saistītas ar izmeklēšanas mērķu aizsardzību. Visbeidzot *LPN* norāda, ka atšķirībā no situācijas, kāda tika aplūkota iepriekš 19. punktā minētajā spriedumā lietā *Petrie u.c./Komisija*, gadījumā, ja piemērotu Uzvedības kodeksu, būtu tikai divi skaidri noteikti dokumenti, uz kuriem neattiektos “autora norma”, un ka šajā lietā Komisija nemaz neesot apspriedusies ar Portugāles iestādēm, lai noskaidrotu, vai to pieņemtie dokumenti ir izpaužami.
- 77 Šajā ziņā *LPN* apgalvo, ka, tā kā šajā lietā ir piemērojama Regula Nr. 1367/2006, tad varētu tikt izpausta pat tā informācija, kas ir saistīta ar izmeklēšanu, ņemot vērā sabiedrības interešu izvērtējuma iznākumu, kurš ir jāveic saskaņā ar minētās regulas 6. pantu.
- 78 Personas, kas iestājušās lietā, būtībā apgalvo, ka Komisija, pieņemot strīdīgo lēmumu, ir pārkāpusi Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu.
- 79 Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka Kopienų likumdevējs Regulā Nr. 1367/2006 ir uzsvēris vides informācijas publiskas pieejamības nozīmi atšķirībā no vispārīgajiem noteikumiem par piekļuvi, kas paredzēti Regulā Nr. 1049/2001. Līdz ar to, pat ja Regulas Nr. 1367/2006 6. pants nebija tieši piemērojams tādā procedūrā

sakarā ar pienākumu neizpildi kā šajā lietā, šajā regulā ir noteiktas speciālas tiesību normas par veidu, kā Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas kontekstā ir jānovērtē sevišķi svarīgas sabiedrības intereses vides informācijas izpaušanā, tostarp saistībā ar emisijām vidē.

⁸⁰ Tādējādi Dānijas Karaliste un Somijas Republika uzskata, ka tad, kad iestāde izskata pieprasījumu pieklūt dokumentam, kurā ir ietverta vides informācija, tai ir jāņem vērā Regulā Nr. 1367/2006 nospraustie mērķi, tos interpretējot, ievērojot Orhūsas konvenciju, kurā ir minēta īpašā nozīme un nepieciešamība uzlabot privātpersonu pieeju iepriekš minētajai informācijai, atšķirībā no Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem vispārīgajiem noteikumiem, ņemot vērā, ka pieeja šādai informācijai būtiski veicina vides aizsardzību. Komisijai tāad būtu jāņem vērā šie principi, veicot pārbaudi un piemērojot Regulā Nr. 1049/2001 paredzētos izņēmumus, tostarp saistībā ar pārbaudi, vai pastāv (sevišķas) sabiedrības intereses informācijas izpaušanai, lai Savienības pilsoņiem nodrošinātu pēc iespējas lielāku pārskatāmību.

⁸¹ Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste apstrīd Komisijas apgalvojumu, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pēdējā teikumā tiek vienīgi atgādināts princips, ka Regulā Nr. 1049/2001 paredzētie izņēmumi ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri. Šis teikums turklāt nozīmējot, ka iestādei, izvērtējot attiecīgo informāciju, ir jo sevišķi jāņem vērā šauras interpretācijas prasība, kā arī sabiedrības intereses iegūt informāciju par emisijām vidē. Līdz ar to, pat ja formāli dažādo interešu līdzsvarošana ir jāveic, piemērojot Regulu Nr. 1049/2001, to interpretējot kopsakarā ar Regulu Nr. 1367/2006, tomēr būtu jāpiešķir vēl lielāka nozīme vispārējām interesēm lielākai pārskatāmībai saistībā ar vides informāciju.

82 Komisija prasa noraidīt pirmo pamatu.

— Par otro pamatu sakarā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma pārkāpumu

83 Attiecībā uz otrā pamata pirmo daļu par attiecīgo dokumentu konkrētas pārbaudes neesamību *LPN* apstrīd motivācijas pamatotību, kuru Komisija sniedza strīdīgajā lēmumā, lai attaisnotu atteikumu *LPN* piekļuves pieprasījumam, un kuru tā turklāt uzskata par pārāk vispārīgu. *LPN* uzskata, ka atbilstoši šauras interpretēšanas pieņēmumam, kas Komisijai ir uzlikts Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktā, tai bija konkrēti jāpārbauda katrs pieprasītais dokuments, lai novērtētu, vai šiem dokumentiem var piemērot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, bet šajā lietā pretēji judikatūrā noteiktajām prasībām Komisija to nav izdarījusi. Turklāt, ja atzītu, ka uz katru dokumentu, kas ir saistīts ar pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbībām, attiecas iepriekš minētais izņēmums, jo turpmākās šo procedūru rezultātā veicamās darbības nav pabeigtas, piekļuve minētajiem dokumentiem tiktu pakļauta nejaušam, sagaidāmam un, iespējams, attālam notikumam, kas ir atkarīgs no dažādu iestāžu tūlītējas rīcības un rūpības.

84 Turklāt esot kļūdainas apgalvojums, ka visu pieprasīto dokumentu izpaušana apdraudētu Komisijas spējas izmeklēt pārkāpumu un attiecīgā gadījumā panākt strīda atrisināšanu izlīguma ceļā. *LPN* uzskata, ka tās pieprasījums piekļuvei tieši otrādi ir domāts, lai “palīdzētu Komisijai panākt vienošanos, kas garantētu un uzraudzītu striktu Kopienas vides tiesību normu ievērošanu, kas ir saistošas gan dalībvalstīm, gan Komisijai”. Savukārt Komisija neesot izskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ attiecīgo dokumentu izpaušana varēja apdraudēt šādu strīda atrisināšanu izlīguma ceļā ar Portugāles iestādēm. *LPN* uzskata, ka Komisija nevarot attaisnot piekļuves pieprasījuma atteikumu vienīgi ar hipotētisku un nepamatotu risku. Turklāt tāds piemērs kā Vides

ģenerāldirektorāta pārstāvju vizīte 2007. gada jūlijā reģionā, kurā bija jāuzceļ dambis uz Saboras upes, un fakts, ka tajā piedalījās arī *LPN*, pierādot, ka šajā lietā nebija iepriekš minētā riska. *LPN* apgalvo, ka Komisija kļūdās, atsaucoties uz iepriekš 19. punktā minēto spriedumu lietā *Petrie u.c./Komisija*, jo šis spriedums ir pasludināts laikā, kad Regula Nr. 1367/2006 vēl nebija stājusies spēkā, kā arī šis spriedums lielā mērā tika pamatots ar "autora normu", kura nav pārņemta Regulā Nr. 1049/2001, tādējādi atbrīvojot Komisiju no pienākuma veikt trešo personu sagatavotu dokumentu izvērtējumu. *LPN* apgalvo, ka šajā lietā Komisijai bija pienākums veikt šādu izvērtējumu attiecībā uz katru dokumentu, bet Komisija to nav izdarījusi. Jebkāda cita interpretācija būtu pretrunā ar judikatūrā noteiktajām prasībām attiecībā uz iepriekš minētās regulas 4. panta 5. punktu.

- ⁸⁵ Saistībā ar otrā pamata otro daļu *LPN* apgalvo, ka Komisijas atteikums tai piešķirt vismaz daļēju piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem pārkāpj samērīguma principu.

- ⁸⁶ No strīdīgā lēmuma izrietot, ka Komisija nav veikusi konkrētu šajos dokumentos ietvertās informācijas pārbaudi un tā ir vienīgi citējusi brīdinājuma vēstuli un Portugāles iestāžu atbildi uz to, neizvērtējot šo dokumentu konkrēto saturu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajam ievilkumam. Turklāt *LPN* uzskata, ka Komisija kļūdaini atsaucas uz ļoti vispārīgām lietas materiālos iekļauto dokumentu kategorijām, pat neprecizējot to skaitu, kā arī apgalvoto "pieprasīto motivēto atzinumu" (*reasoned opinions requested*) pastāvēšanu, kurus tā ignorē. Taču, lai noteiktu, vai pieprasīto informāciju varēja daļēji izpaust, būtu bijis jāveic konkrēta katra atsevišķā dokumenta pārbaude.

⁸⁷ Savā replikā *LPN* uzskata, ka, ņemot vērā visu iepriekš minēto, Komisija ir pārkāpusi sadarbības, pārskatāmības un samērīguma principus.

⁸⁸ Saistībā ar otrā pamata trešo daļu *LPN* noraida konstatējumu, ka neesot bijis nekādu sabiedrības interešu, lai izpaustu attiecīgos dokumentus tādēļ, ka attiecīgo kaitējumu videi varētu atzīt vienīgi Tiesa gadījumā, ja tajā vērstos Komisija. Šāds konstatējums vispirms esot pretrunā jebkuras privātpersonas pamattiesībām piedalīties procedūrās, kas ir saistītas ar vides jautājumiem, kuras ir atzītas Regulā Nr. 1367/2006. *LPN* uzskata, ka neesot vajadzīgs iepriekšējs Eiropas Savienības Tiesas apstiprinājums, ka pastāv tādas sabiedrības intereses, kurās tostarp ietilpst apkārtējās vides aizsardzība. Turklāt šāds konstatējums nonākot pretrunā ar faktu, ka Komisija apsoliya, ka *LPN* varēs iesniegt savus apsvērumus pirms galīgā lēmuma pieņemšanas procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi, kura tika uzsākta pēc sūdzības saņemšanas. Šajā ziņā *LPN* apgalvo, ka ar dokumentiem, kuriem tika prasīta piekļuve, tā būtu varējusi lietderīgāk izmantot savas tiesības tikt uzklausītai šīs lietas sakarā ar mērķi aizsargāt sabiedrības intereses vides jomā, kuras apdraud dambja projekts.

⁸⁹ Turklāt pieņemumam, ja Tiesa apstiprinātu, ka Portugāles Republika ir izdarījusi Kopienas tiesību pārkāpumu, neesot nozīmes un tas nevarot ietekmēt jebkuras privātpersonas tiesības konkrētā un preventīvā veidā ņemt dalību vides aizsardzībā, vēl jo vairāk tāpēc, ka dalībvalsts nevarēs vēlāk novērst šāda Kopienas tiesību pārkāpuma izraisītās negatīvās sekas apkārtējai videi.

⁹⁰ Personas, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini interpretējusi un piemērojusi izņēmumu saistībā ar pārbaudi, izmeklēšanas un revīzijas mērķu aizsardzību, kas ir paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā un tās 4. panta 6. punktā.

91 Personas, kas iestājušās lietā, atgādina, ka iestādei katrā lietā ir konkrēti jānovērtē, vai uz dokumentu attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā uzskaitītie izņēmumi. Šāda konkrēta un individuāla dokumenta pārbaude principā būtu jāveic par visu informāciju, kas ietverta katrā dokumentā, attiecībā uz kuru ir iesniegts piekļuves pieprasījums, un tam ir jāatspoguļojas lēmuma pamatojumā. Savukārt no strīdīgā lēmuma pamatojuma neizrietot, ka Komisija ir veikusi šādu konkrētu un individuālu katra atsevišķa pieprasītā dokumenta pārbaudi. Šajā lēmumā neesot pat minēti tie dokumenti, kurus Komisija atteicās izpaust, jo šo dokumentu saraksts tika paziņots *LPN* tikai tiesvedības gaitā. Zviedrijas Karaliste piebilst, ka šāda saraksta sagatavošanu katrā ziņā nevar uzskatīt par izvērtējumu, vai katra šī dokumenta vai tā daļas izpaušana varēja konkrēti un patiesi apdraudēt aizsargātas intereses.

92 Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, nosacījumi, kas tai ļautu izņēmuma kārtā atbrīvoties no tās pienākuma veikt konkrētu un individuālu pieprasīto dokumentu pārbaudi, proti, gadījumā, ja ir acīmredzams, ka piekļuve ir jāatsaka vai jāpiešķir, šajā gadījumā neesot izpildīti. Dokumentu, attiecībā uz kuriem ir iesniegts piekļuves pieprasījums, konkrēta un individuāla pārbaude esot Regulas Nr. 1049/2001 interpretācijas pamatprincips, no kura varot atkāpties vienīgi primāru vispārējo interešu apsvērumu dēļ, uz ko Komisija neesot atsaukusies. Personas, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka tikai fakts vien, ka pieprasītie dokumenti attiecas uz notiekošu izmeklēšanu, neesot pietiekams, lai ar to vien attaisnotu šīs regulas 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētā izņēmuma piemērošanu.

93 Personas, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu (skat. iepriekš 80. un 81. punktu) izņēmumi, kas ir paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā, ir šauri interpretējami un piemērojami. Dānijas Karaliste un Zviedrijas Karaliste uzskata, ka pārskatāmības principa mērķis — sniedzot pieeju dokumentiem — ir nodrošināt, lai iestāžu lēmumi tiktu pieņemti cik vien iespējams atklāti un nodrošinot lielāku pārvaldes sistēmas legimititāti, kā arī noteikt lielāku iestāžu atbildību pilsoņu priekšā (Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 1.–4. apsvērums) un šis princips arī nosaka, kā ir interpretējami gan vispārīgie principi, gan Regulas

Nr. 1049/2001 speciālās normas attiecībā uz visu veidu iestāžu rīcību, tostarp arī attiecībā uz Komisijas veiktajām procedūrām sakarā ar pienākumu neizpildi.

⁹⁴ Turklāt aizsargāto interešu aizskāruma riskam ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tīri hipotētiskam. Precīzāk, attiecīgo dokumentu izpaušanai būtu jāvar patiesi kaitēt izmeklēšanas mērķu aizsardzībai saistībā ar attiecīgo pienākumu neizpildi. Tomēr strīdīgā lēmuma motivācijā vispārīgā veidā bija atsauce uz notiekošas procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas procedūras stadiju un atsauce uz dalībvalstu interesēm nodrošināt konfidencialitāti, tomēr neprecizējot iemeslus, kuru dēļ attiecīgās izmeklēšanas darbības būtu īpaši apdraudētas katra minētā dokumenta izpaušanas dēļ. Tātad šī motivācija liktu atzīt, ka jebkura procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi — vismaz līdz tās pirmstiesas procedūras noslēgumam — ir jāveic pilnīgā slepenībā — kas būtu pretrunā Regulas Nr. 1049/2001 mērķim nodrošināt visplašāko iespējamo piekļuvi dokumentiem. Šo vērtējumu apstiprinot “autora normas” atcelšana, jo Kopienų likumdevēja mērķis bija ierobežot autora varu nepieļaut sava darba izpaušanu, vispārīgā veidā atsaucoties uz savām interesēm aizsargāt šāda dokumenta satura konfidencialitāti. Līdz ar to Komisija esot pārkāpusi savu pienākumu konkrēti un individuāli pārbaudīt katru no pieprasītajiem dokumentiem, lai noteiktu, vai to saturs ir konfidenciāls, un tātad Komisija ir pārkāpusi pienākumu šauri interpretēt un piemērot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā noteikto izņēmumu. Dānijas Karaliste piebilst, ka, šādi rīkojoties, Komisija turklāt ir pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu, kurš izriet no iepriekš minētās regulas.

⁹⁵ Turklāt, kā apgalvo personas, kas iestājušās lietā, Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu, saskaņā ar kuru Komisijai ir jāizvērtē, vai ar attiecīgo izņēmumu aizsargātās intereses sniedz pamatu pilnībā atteikt piekļuvi dokumentam vai tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, un tādā gadījumā pārējās dokumenta daļas ir jāpublisko. Ja nav veikts pieprasīto dokumentu konkrēts un individuāls

izvērtējums, tad Komisija katrā ziņā esot ignorējusi iespēju šo dokumentu izpaust daļēji. Šajā ziņā Dānijas Karaliste un Zviedrijas Karaliste apstrīd tēzi par visu dokumentu un jebkuras informācijas, kas attiecas uz procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi, vispārēju un absolūtu konfidencialitāti. Pat pieņemot, ka šajos dokumentos iekļauta konfidenciāla informācija, Komisijai vienalga esot bijis pienākums veikt konkrētu pārbaudi par to, vai daļā no minētajiem dokumentiem nav ietverta no konfidenciālas informācijas nodalāma informācija, kuru varētu izpaust.

96 Personas, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka šajā lietā Komisija turklāt neesot ievērojusi sabiedrības interešu pastāvēšanu, kas attaisno attiecīgo dokumentu izpaušanu. Pretēji judikatūrā noteiktajām prasībām Komisija strīdīgajā lēmumā neesot līdzsvarojusi nepieciešamību aizsargāt izmeklēšanas darbības, no vienas puses, un sabiedrības intereses, kas ir saistītas vides informācijas izpaušanu, kuras nozīme ir uzsvērtā Regulā Nr. 1367/2006, no otras puses. Personas, kas iestājušās lietā, uzskata, ka šādas līdzsvarošanas iznākamam būtu bijis jānovēd pie secinājuma, ka interese izpaust ir pārāka par konfidencialitātes interesi. Šajā ziņā tas, ka, iespējams, nepastāvēja prezumpcija, ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses šīs pašas regulas 6. panta 1. punkta izpratnē, neatbrīvojot Komisiju no pienākuma pārbaudīt, vai nepastāv sevišķas sabiedrības intereses, lai izpaustu šo informāciju. Tas vēl jo vairāk tā esot tāpēc, ka, pirmkārt, veicot šo līdzsvarošānu, Komisijai esot jāņem vērā Regulā Nr. 1367/2006 nospraustie mērķi, kā arī Orhūsas konvencija, kurā ir piešķirta īpaša nozīme sabiedrības piekļuvei vides informācijai (skat. iepriekš 80. un 81. punktu), un, otrkārt, Komisija jebkurā gadījumā neesot pārbaudījusi, vai katrā pieprasītajā dokumentā ietvertā informācija varēja kaitēt izmeklēšanas darbībām, kuras ir aizsargātas ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu.

97 Visbeidzot Somijas Republika apgalvo, ka Komisijai nebija pamata ierobežot tās izvērtējumu tikai attiecībā uz sevišķu sabiedrības interešu pastāvēšanu sakarā ar smaga

Dzīvotņu direktīvas pārkāpuma izmeklēšanu, tieši otrādi, tai bija pienākums pēc savas iniciatīvas izvērtēt visus apstākļus, kas varēja būt atbilstoši šajā situācijā. Komisija esot nepareizi piemērojusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktu un Regulas Nr. 1367/2009 6. panta 1. punktu.

⁹⁸ Komisija prasa noraidīt otro pamatu.

Vispārējās tiesas vērtējums

— Ievada apsvērumi

⁹⁹ Pirmais un otrais pamats būtībā ir par to, kā interpretēt un piemērot izņēmumu, kas attiecas tostarp uz “izmeklēšanas [...] mērķ[u]” aizsardzību, kas noteikts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā, to lasot kopsakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu.

¹⁰⁰ Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka, izskatot prasību atcelt tiesību aktu, kas celta saskaņā ar EKL 230. pantu, attiecīgā tiesību akta likumība jāvērtē atkarībā no faktiskajiem un tiesību apstākļiem, kas pastāvēja brīdī, kad šis akts tika pieņemts (Vispārējās tiesas 2009. gada 11. marta spriedums lietā T-121/05 *Borax Europe*/Komisija, Krājumā nav publicēts, kopsavilkums - Krājums, II-27. lpp., 48. punkts).

101 Šajā lietā strīdīgā lēmuma pieņemšanas brīdī bija uzsākta procedūra par pienākumu neizpildi pret Portugāles Republiku saskaņā ar EKL 226. pantu. Tātad principā Komisija bija tiesīga atsaukties uz izņēmumu, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā, kas attiecas uz izmeklēšanas mērķu aizsardzību (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 6. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-391/03 un T-70/04 *Franchet* un *Byk*/Komisija, Krājums, II-2023. lpp., 113. punkts, un 2007. gada 12. septembra spriedumu lietā T-36/04 *API*/Komisija, Krājums, II-3201. lpp., 121., 133. un 134. punkts).

102 Tad, kad Komisija atsaka piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem, pamatojoties uz šo izņēmumu, tai tomēr ir pienākums, pirmkārt, pārbaudīt, vai uz visiem šiem dokumentiem patiesi attiecas minētais izņēmums, un, otrkārt, tai ir pienākums pareizi līdzsvarot iespējamās sevišķās sabiedrības intereses šo dokumentu izpaušanā ar to konfidencialitātes aizsardzības interesēm (šajā ziņā skat. Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P *Zviedrija* un *Turco*/Padome, Krājums, I-4723. lpp., 33. un nākamie punkti, un Vispārējās tiesas 2005. gada 13. aprīļa spriedumu lietā T-2/03 *Konsumenteninformation*/Komisija, Krājums, II-1121. lpp., 69. un nākamie punkti).

103 Tādējādi, ņemot vērā, ka LPN un personas, kas iestājušās lietā, galvenokārt pārmet Komisijai, ka tā nav veikusi pieprasīto dokumentu konkrētu un individuālu pārbaudi un ka tā nav pietiekami ņēmusi vērā Regulas Nr. 1367/2006 noteikumus, pirmām kārtām ir jāizvērtē, cik lielā mērā šī regula var ietekmēt Komisijai uzliktā pārbaudes pienākuma apjomu atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001.

104 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka strīdīgais lēmums tika pieņemts, pamatojoties gan uz Regulu Nr. 1049/2001, gan arī uz Regulu Nr. 1367/2006.

— Par Regulas Nr. 1367/2006 ietekmi uz Komisijai uzliktā pārbaudes pienākuma apjomu

¹⁰⁵ No Regulas Nr. 1367/2006 preambulas 8. un 15. apsvēruma un it īpaši formulējuma “ievērojot jebkākus konkrētākus noteikumus pieprasījumiem piekļūt vides informācijai, kas paredzēti šajā regulā”, tos lasot kopā ar minētās regulas 3. un 6. pantu, izriet, ka šī regula ir *lex specialis* attiecībā pret Regulu Nr. 1049/2001, aizstājot, grozot, vai precizējot atsevišķas šīs pēdējās minētās regulas normas tad, ja piekļuves pieprasījums attiecas uz “vides informāciju” vai informāciju, “kas attiecas uz emisijām vidē”.

¹⁰⁶ Pirmkārt, no Regulas Nr. 1367/2006 3. panta izriet, ka Regula Nr. 1049/2001 ir piemērojamais tiesiskais regulējums jebkuram pieprasījumam piekļuvei vides informācijai, kura atrodas attiecīgās iestādes rīcībā.

¹⁰⁷ Otrkārt, attiecībā uz piekļuves tiesībām dokumentiem, kuros ir ietverta šāda informācija, Regulas Nr. 1367/2006 preambulas 15. apsvēruma otrais teikums un tās 6. panta 1. punkta otrais teikums, kuru attiecīgie teksti lielā mērā sakrīt, vēlreiz apstiprina principu, ka jebkurš izņēmums no subjektīvām tiesībām vai Savienības tiesību vispārējiem principiem, tostarp EKL 255. pantā noteiktajām tiesībām piekļūt dokumentiem, lasot kopsakarā ar Regulu Nr. 1049/2001, ir šauri piemērojams un interpretējams (šajā ziņā skat. Tiesas 1986. gada 15. maija spriedumu lietā 222/84 *Johnston, Recueil*, 1651. lpp., 36. punkts, un iepriekš 102. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Zviedrija un Turco/Padome*, 36. punkts). Attiecībā uz piekļuvi dokumentiem, kuros ietverta vides informācija, ir pastiprināts pienākums sašaurināti interpretēt Regulā Nr. 1049/2001 noteiktos izņēmumus, pirmām kārtām, tādēļ, ka attiecīgajai iestādei ir jāņem vērā sabiedrības intereses informācijas izpaušanā, kā arī tādēļ, ka tai ir jānoskaidro, vai šī informācija attiecas uz emisijām vidē, un, otrām kārtām, tādēļ,

ka Regulā Nr. 1049/2001 nav noteikti analogi precizējumi par iepriekš minēto izņēmumu piemērošanu šajā jomā.

108 Treškārt, ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu netiek grozīts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta *in fine* ietvertais princips, saskaņā ar kuru attiecīgajai iestādei ir jāņem vērā, vai, iespējams, nepastāv sevišķas sabiedrības intereses informācijas izpaušanā, bet šajā tiesību normā ir grozīti un precizēti apstākļi, kādos šai iestādei ir jāizvērtē, vai pastāv sevišķas sabiedrības intereses informācijas izpaušanā, ja pieprasītajos dokumentos ir ietverta vides informācija. Tādējādi Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pirmajā teikumā ir paredzēta juridiska prezumpcija, atbilstoši kurai informācijas izpaušanai ir sabiedrības sevišķu interešu raksturs tad, ja pieprasītā informācija attiecas uz emisijām vidē, izņemot gadījumu, ja pieprasītā informācija attiecas uz izmeklēšanu, tostarp izmeklēšanu par iespējamām Kopienas tiesību pārkāpumiem. No tā izriet, kā to arī apgalvo LPN un personas, kas iestājušās lietā, ka, pat ja šī juridiskā prezumpcija nav piemērojama dokumentiem, kuri attiecas uz izmeklēšanu, kas ir uzsākta procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi, neraugoties uz to, ar šo tiesību normu Komisija nav atbrīvota no tās pienākuma izvērtēt katrā atsevišķā gadījumā, vai, iespējams, nepastāv sevišķas sabiedrības intereses informācijas izpaušanā, it īpaši tādas, kas ir saistītas ar vides informāciju plašākā nozīmē, ne tikai attiecībā uz “emisijām vidē”, kā arī atbilstoši judikatūrā noteiktajai prasībai veikt interešu līdzsvarošanu (šajā ziņā skat. iepriekš 102. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Zviedrija un Turco/Padome*, 44., 45. un 67. punkts).

109 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāizvērtē, vai šajā lietā Komisija ir ievērojusi savu pienākumu pārbaudīt, vai tik tiešām uz pieprasītajiem dokumentiem pilnībā attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā noteiktais izņēmums, to lasot kopā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu.

— Komisijas pārbaudes pienākumam noteiktās prasības

- 110 Kā ir atzīts pastāvīgajā judikatūrā, ņemot vērā nepieciešamību sašaurināti interpretēt un piemērot jebkuru izņēmumu no tiesībām uz piekļuvi informācijai, apstāklis vien, ka dokuments attiecas uz izmeklēšanas darbībām Regulas Nr. 1 049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma izpratnē, pats par sevi nav pietiekams, lai pamatotu norādītā izņēmuma piemērošanu, tādēļ, ka šo izņēmumu var piemērot tikai tad, ja pieprasīto dokumentu izpaušana var patiesi apdraudēt Komisijas izmeklēšanas mērķu aizsardzību sakarā ar attiecīgo pienākumu neizpildi (šajā ziņā skat. iepriekš 101. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Franchet* un *Byk*, 105. un 109. punkts, un iepriekš 101. punktā minēto spriedumu lietā *API/Komisija*, 127. punkts). Tik tiešām aizsargāto interešu aizskāruma riskam ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tīri hipotētiskam (iepriekš 102. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Zviedrija* un *Turco/Padome*, 43. un 63. punkts). Turklāt, kā izriet no šī izņēmuma formulējuma, tas neparedz aizsargāt pašas izmeklēšanas darbības, bet gan šo darbību mērķi, kas procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi ir likt attiecīgajai dalībvalstij izpildīt Kopienas tiesību prasības (šajā ziņā skat. iepriekš 101. punktā minēto spriedumu lietā *API/Komisija*, 127. un 133. punkts un tajos minētā judikatūra, saistībā ar šo skat. arī ģenerāladvokātes Kokotes [*Kokott*] secinājumus iepriekš 44. punktā minētajam spriedumam lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, Krājums, I-5885. lpp., 109.–115. punkts).
- 111 Tādējādi procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam tad, ja dokumenta izpaušana var kaitēt pareizai šīs procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi norisei un it īpaši ja tā var kaitēt sarunām starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti, šī iestāde principā var atteikt piekļuvi šādam dokumentam, jo tā izpaušana kaitētu izmeklēšanas mērķu aizsardzībai, t.i., likt attiecīgajai dalībvalstij izpildīt Kopienas tiesību prasības.
- 112 Turklāt, kā ir atzīts judikatūrā, kad iestādei tiek pieprasīts izpaust dokumentu, tai ir pienākums katrā atsevišķā gadījumā pārbaudīt, vai uz šādu dokumentu attiecas

piekļuves izņēmumi, kas uzskaitīti Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā (iepriekš 102. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Zviedrija un Turco/Padome*, 35. punkts). Šajā ziņā ir ticis precizēts, ka, pirmkārt, pieprasījuma piekļuvei dokumentiem pārbaudei ir jābūt konkrētai un individuālai un tā ir jāveic par katra dokumenta saturu, kas ir iekļauts minētajā pieprasījumā, un, otrkārt, šajā pārbaudē ir jābūt ietvertam pamatojumam, no kura izriet iestādes motivācija attiecībā uz katru no šīs regulas 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem, ar kuriem ir pamatots šāds lēmums (šajā ziņā skat. iepriekš 102. punktā minēto Vispārējās tiesas spriedumu lietā *Verein für Konsumenteninformation/Komisija*, 69.–74. punkts, saistībā ar šo skat. arī ģenerāladvokātes Kokotes secinājumus iepriekš 44. punktā minētajam spriedumam lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 73.–80. punkts).

113 Tomēr pastāv vairāki izņēmumi no Komisijas pienākuma konkrēti un individuāli pārbaudīt dokumentus, par kuriem ir iesniegts piekļuves pieprasījums.

114 Ir vairākkārt nolemts, ka, tā kā konkrētas un individuālas pārbaudes, kas iestādei principā ir jāveic, atbildot uz piekļuves pieprasījumu, kurš iesniegts atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001, mērķis ir ļaut attiecīgajai iestādei izvērtēt, kādos gadījumos tiesībām uz piekļuvi ir piemērojams izņēmums, no vienas puses, un apsvērt iespēju piešķirt daļēju piekļuvi, no otras puses, minētā izvērtēšana var arī nebūt vajadzīga, ja konkrētā gadījuma īpašajos apstākļos ir acīmredzams, ka piekļuve ir jānoraida vai, tieši otrādi, jāpiešķir. Tāds tai skaitā būtu gadījums, ja noteiktiem dokumentiem acīmredzami būtu pilnībā piemērojams izņēmums no piekļuves tiesībām vai, tieši otrādi, būtu acīmredzami pilnībā jāpiešķir piekļuve, vai arī, visbeidzot, Komisija jau būtu veikusi konkrētu un individuālu pārbaudi līdzīgos apstākļos (iepriekš 102. punktā minētais spriedums lietā *Verein für Konsumenteninformation/Komisija*, 75. punkts, un iepriekš 101. punktā minētais spriedums lietā *API/Komisija*, 58. punkts).

115 Turklāt ir atzīts, ka attiecīgā iestāde — tostarp pamatojot atteikuma lēmumu — principā var pamatoties uz vispārējām prezumpcijām, kas ir piemērojamas noteiktām

dokumentu kategorijām, un līdzīgi vispārīgi apsvērumi var attiekties uz tāda paša rakstura dokumentu publiskošanas pieteikumiem, tomēr ar nosacījumu, ka tai katrā gadījumā ir jāizvērtē, vai vispārīgie apsvērumi, kas parasti attiecas uz noteiktu dokumenta veidu, patiešām attiecas uz konkrēto dokumentu, kuru tiek pieprasts publiskot (šajā ziņā skat. iepriekš 102. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Zviedrija un Turco/Padome*, 50. punkts).

- ¹¹⁶ Turklāt pretēji tam, ko apgalvo *LPN* un personas, kas iestājušās lietā, ja Regulas Nr. 1367/2006 preambulas apsvērumi un tās pantu normas apstiprina principu, saskaņā ar kuru visi Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētie izņēmumi attiecībā uz EKL 255. pantā noteiktajām tiesībām piekļūt dokumentiem ir jāinterpretē šauri, tiklīdz piekļuves pieprasījums attiecas uz vides informāciju (skat. iepriekš 105.–108. punktu), tomēr šajās tiesību normās nav nevienas norādes, kas ļautu secināt, ka iepriekš 114. un 115. punktā minētie vispārējie apsvērumi nav piemērojami vides informācijas piekļuves pieprasījuma gadījumā.

- ¹¹⁷ Ir tiesa, ka Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktā kā speciālajā normā attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta noteikumiem ir noteikti precizējumi gan attiecībā uz šajās tiesību normās paredzēto izņēmumu sašaurināto interpretāciju, gan attiecībā uz dažādu interešu līdzsvarošanu (skat. iepriekš 105.–108. punktu), un tās iznākums var būt plašāka piekļuve vides informācijai nekā cita veida informācijai, kas ietverta iestāžu rīcībā esošos dokumentos. Tomēr šāds konstatējums nekādi neietekmē jautājumu par to, vai attiecīgajai iestādei ir jāveic konkrēta un individuāla pārbaude par pieprasīto informāciju vai dokumentiem. Līdz ar to judikatūrā atzītie nosacījumi, kas ļauj šai iestādei izņēmuma kārtā atteikties no konkrētas un individuālas pārbaudes, ir piemērojami *mutatis mutandis* tad, ja pieprasītie dokumenti acīmredzami ietilpst tādā kategorijā, kurai var tikt piemēroti Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētie izņēmumi. Atbilstoši šiem judikatūras principiem, pat ja no Regulas

Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pirmā teikuma izriet, ka prezumpcija, ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses izpaust informāciju par emisijām vidē, nav piemērojama procedūrā saistībā ar pienākumu neizpildi, to dokumentu kopums, kuri attiecas uz šo procedūru, var tikt aizsargāts kā viena kategorija.

— Par Komisijai uzliktā pienākuma pārbaudīt pieprasītos dokumentus ievērošanu

¹¹⁸ Attiecībā uz jautājumu, vai šajā lietā Komisija ir ievērojusi tās pienākumu pārbaudīt pieprasītos dokumentus, ir jāatgādina, ka atbilstoši strīdīgajam lēmumam dokumentiem, kuri attiecas uz saraksti starp Komisiju un Portugāles iestādēm, bija piemērojams Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums par pārbaudi, izmeklēšanas un revīzijas mērķu aizsardzību. Lai pamatotu šo secinājumu, Komisija būtībā pamatojās uz iepriekš 112.–115. punktā minēto judikatūru. Komisija apgalvo, ka izņēmums, uz ko tā atsaucas, ir piemērojams pieprasīto dokumentu kopumam, turklāt daļēju piekļuvi šiem dokumentiem liedz nepieciešamība aizsargāt sarakstes starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti konfidencialitāti procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkta izpratnē.

¹¹⁹ No šī pamatojuma izriet, ka Komisija galvenokārt ir balstījusies uz principu, kas attiecīgajai iestādei ļauj atteikties veikt katra pieprasītā dokumenta konkrētu un individuālu pārbaudi vai vismaz atteikties norādīt detalizētu pamatojumu strīdīgajā lēmumā attiecībā uz šo pārbaudi, tādēļ, ka ir acīmredzams, ka visi šie dokumenti ietilpst vienā

kategorijā, kurai ir piemērojams Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums.

120 Šajā pamatojumā nekādā veidā nav pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, ne arī kļūda faktos.

121 Pretēji tam, ko apgalvo LPN un personas, kas iestājušās lietā, no šīs lietas īpašajiem apstākļiem acīmredzami izriet, ka, pirmkārt, visi pieprasītie dokumenti attiecībā uz visu to saturu ietilpa vienā dokumentu kategorijā un, otrkārt, piekļuve šai dokumentu kategorijai bija jāatsaka, pamatojoties uz minēto izņēmumu (šajā ziņā skat. iepriekš 102. punktā minēto spriedumu lietā *Verein für Konsumenteninformation*/Komisija, 75. punkts). Komisija ir pamatoti vispārīgā veidā atsaukusies uz faktu, ka visi pieprasītie dokumenti ietilpst tās sarakstē ar Portugāles iestādēm procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi, kas bija uzsākta pret Portugāles Republiku. Turklāt, ņemot vērā dokumentu sarakstu, kurš bija minēts iebildumu raksta B.6. pielikumā, nav iedomājams, ka Komisija būtu varējusi piešķirt piekļuvi kaut vienam no šiem dokumentiem vai daļai no to satura, jo pretējā gadījumā būtu apdraudētas pārrunas, ko tā tobrīd veda ar Portugāles iestādēm. Tādējādi saskaņā ar iepriekš 111. punktā minētajiem apsvērumiem pieprasīto dokumentu izpaušana, pat ja tā būtu tikai daļēja, patiesi varēja apdraudēt Komisijas izmeklēšanas mērķu aizsardzību apgalvotajai Portugāles Republikas pienākumu neizpildei saistībā ar dambja projektu (šajā ziņā un pēc analogijas skat. ģenerāladvokātes Kokotes [*Kokott*] secinājumus iepriekš 44. punktā minētajam spriedumam lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 109.–112. un 118.–121. punkts).

122 Šajā kontekstā nav pamatots personu, kas iestājušās lietā, arguments, ka ar šādu pieeju tiekot atzīts, ka procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi varētu norisināties “pilnīgā slepenībā”, jo šī situācija bija neizbēgamas sekas tam, ka tiek atzīts izņēmums par

izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību it īpaši tad, ja šīs darbības vēl nav pabeigtas, un tādēļ, ka, ievērojot iepriekš 114.–117. punktā minētos nosacījumus, attiecīgā iestāde var vispārīgā veidā atsaukties uz šo izņēmumu, lai aizsargātu veselas dokumentu kategorijas konfidencialitāti. Šo pašu iemeslu dēļ LPN un personas, kas iestājušās lietā, nevar apgalvot, ka gadījumā, ja Komisija atteiktos veikt katra pieprasītā dokumenta konkrētu un individuālu pārbaudi, tad tā neņemtu pietiekami vērā sabiedrības intereses izpaust informāciju Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta otrā teikuma izpratnē, vēl jo vairāk tādēļ, ka šī tiesību norma šajā lietā nav piemērojama (skat. zemāk 136. punktu).

123 Šo vērtējumu apstiprina iepriekš 44. punktā minētajā spriedumā lietā *Komisija/Tech-nische Glaswerke Ilmenau* (54.–62. punkts) atzītie principi, par kuriem lietas dalībnieki izteicās tiesas sēdē.

124 Šajā spriedumā Tiesa atzina, ka attiecīgā iestāde principā var pamatoties uz vispārējām prezumpcijām, kas ir piemērojamas noteiktām dokumentu kategorijām; līdzīgi vispārīgi apsvērumi var attiekties uz tāda paša rakstura dokumentu publiskošanas pieteikumiem. Tiesa ir atzinusi, ka attiecībā uz valsts atbalsta kontroles procedūrām šādas vispārējas prezumpcijas var izsecināt no Padomes 1999. gada 22. marta Regulas Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL] 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), kā arī no judikatūras attiecībā uz tiesībām iepazīties ar Komisijas administratīvās lietas materiāliem. Šajā ziņā Tiesa atgādināja, ka valsts atbalsta kontroles procedūra, ņemot vērā tās vispārējo uzbūvi, ir procedūra pret dalībvalsti, kas ir vienīgā, kurai ir tiesības uz aizstāvību, kurās ietilpst tiesības saņemt noteiktus dokumentus, atšķirībā no citām ieinteresētajām personām, kurām sakarā ar šo procedūru nav paredzētas tiesības piekļūt Komisijas administratīvās lietas materiāliem. Tiesa turklāt ir lēmusi, ka šis apstāklis ir jāņem vērā, interpretējot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu. Ja šīs ieinteresētās personas varētu iegūt piekļuvi Komisijas administratīvās lietas dokumentiem,

pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, tiktu apdraudēta valsts atbalsta kontroles procedūra (šajā ziņā skat. iepriekš 44. punktā minēto spriedumu lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 54.–59. punkts).

- ¹²⁵ No iepriekš minētā Tiesa secināja, ka tad, ja iestādes rīcība ir saistīta ar tās administratīvajām funkcijām, kas tai ir īpaši piešķirtas ar EKL 88. pantu, tad ir jāņem vērā apstākļi, ka ieinteresētajām personām, izņemot attiecīgo dalībvalsti, valsts atbalsta kontroles procedūrās nav tiesību iepazīties ar Komisijas administratīvās lietas materiāliem, un tādējādi ir jāatzīst, ka pastāv vispārēja prezumpcija, atbilstoši kurai administratīvās lietas materiālu izpaušana principā varētu apdraudēt izmeklēšanas darbību mērķus, un līdz ar to attiecīgā iestāde var pat neveikt pieprasīto dokumentu konkrētu un individuālu izvērtējumu. Neraugoties uz to, Tiesa šajā ziņā nolēma, ka minētajām ieinteresētajām personām saglabājas tiesības pierādīt, ka minētā vispārējā prezumpcija neattiecas uz kādu no dokumentiem vai ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses, lai to izpaustu (šajā ziņā skat. iepriekš 44. punktā minēto spriedumu lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 60.–62. punkts).

- ¹²⁶ Attiecībā uz kontroli, ko Komisija ir pilnvarota īstenot procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi saskaņā ar EKL 226. pantu, ir jākonstatē, ka šī kontrole ir viena no tās administratīvajām funkcijām, kuras īstenojot Komisijai ir plaša rīcības brīvība un kuru ietvaros tā uzsāk divpusējas sarunas ar attiecīgo dalībvalsti (šajā ziņā skat. Tiesas 2007. gada 10. jūlija rīkojumu lietā C-461/06 P *AEPI/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 24. punkts, un Vispārējās tiesas 2006. gada 5. septembra rīkojumu lietā T-242/05 *AEPI/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 28. un 29. punkts). Turklāt pastāvīgajā judikatūrā ir atzīts, ka tādas personas kā *LPN* šajā lietā, kas iesniedz Komisijā sūdzību, procesuālais stāvoklis būtiski atšķiras gadījumā, ja tā ir procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, no procesuālā stāvokļa, kāds, piemēram, ir Kopienas konkurences noteikumu piemērošanas procedūrā, kas ir paredzēta Pado-
mes 2002. gada 16. decembra Regulā (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), un Komisijas

2004. gada 7. aprīļa Regulā (EK) Nr. 773/2004 par lietas izskatīšanu saskaņā ar [EKL] 81. un 82. pantu, ko vada Komisija (OV L 123, 18. lpp.), kuras laikā sūdzības iesniedzējiem ir īpašas procesuālās garantijas, kuru ievērošana ir pakļauta efektīvai pārbaudei tiesā prasības par lēmuma par sūdzības noraidīšanu ietvaros. Turpretī sūdzības iesniedzējiem Paziņojuma 2002/C 244/03 izpratnē nav tiesību celt prasību Eiropas Savienības Tiesā par iespējamu lēmumu izbeigt sūdzības izskatīšanu, un tiem nav procesuālo tiesību, kuras būtu salīdzināmas ar tām, uz ko var atsaukties saskaņā ar iepriekš minētajām regulām, kurās ir paredzēts, ka sūdzības iesniedzēji var Komisijai pieprasīt, lai tā tos informētu un uzklausītu (šajā ziņā skat. iepriekš 35. punktā minēto rīkojumu lietā *LPN/Komisija*, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).

127 Tātad, tā kā šādā procedūrā *LPN* nav tiesību iepazīties ar Komisijas administratīvās lietas materiāliem, tad pēc analogijas ar ieinteresēto personu procesuālo stāvokli valsts atbalsta kontroles procedūrās ir jāatzīst, ka pastāv vispārēja prezumpcija, atbilstoši kurai administratīvās lietas materiālu izpaušana principā apdraudētu izmeklēšanas darbību mērķus. Tādējādi bija pietiekami, ka Komisija pārbaudīja, vai šādu vispārēju prezumpciju varēja piemērot pieprasīto dokumentu kopumam, un tai nebija katrā ziņā iepriekš jāveic konkrēta un individuāla katra pieprasītā dokumenta pārbaude. Tātad, ņemot vērā, ka strīdīgā lēmuma pieņemšanas brīdī bija uzsākta procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi, Komisijai bija jāievēro pieņēmums, ka šī vispārējā prezumpcija attiecas uz visu pieprasīto dokumentu kopumu.

128 Iepriekš 125. punktā minētā prezumpcija tomēr neizslēdz, ka ieinteresētajām personām ir tiesības pierādīt, ka uz kādu no dokumentiem, kuru tiek pieprasīts publicēt, neattiecas minētā prezumpcija vai arī pastāv sevišķas sabiedrības intereses, kas attaisno pieprasīto dokumentu izpaušanu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta

2. punktu (iepriekš 44. punktā minētais spriedums lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 62. punkts).

¹²⁹ Attiecībā uz pirmo aspektu ir jākonstatē, ka ne *LPN*, ne personas, kas ir iestājušās lietā, nav sniegušas pierādījumus, kuri varētu apgāzt izvērtējuma pamatotību, atbilstoši kuram uz pieprasīto dokumentu kopumu attiecās Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums.

¹³⁰ Šādos apstākļos pārmetumi par to, ka nav veikts pieprasīto dokumentu konkrēts un individuāls izvērtējums, ka atteikums piešķirt daļēju piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem ir prettiesisks un ka ir pārkāpta Regula Nr. 1367/2006, ir jānoraida.

¹³¹ Visbeidzot, ņemot vērā otrā pamata trešo daļu, ir jāpārbauda, vai strīdīgajā lēmumā Komisija ir pareizi secinājusi, ka nepastāv sabiedrības intereses vai sevišķas sabiedrības intereses izpaust pieprasītos dokumentus.

— Sevišķas sabiedrības intereses informācijas izpaušanā

¹³² Attiecībā uz sevišķām sabiedrības interesēm Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pēdējā teikuma izpratnē ir jāatgādina, ka saskaņā ar strīdīgo lēmumu šajā lietā nebija šādu interešu. Komisija apgalvo, ka Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkts, atbilstoši kuram pastāv sevišķas sabiedrības intereses informācijas izpaušanā, ja

pieprasītajos dokumentos ir ietverta informācija par emisijām vidē, nav piemērojams izmeklēšanai par iespējamiem Kopienu tiesību pārkāpumiem.

133 Šajā vērtējumā par sevišķu sabiedrības interešu neesamību Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta *in fine* izpratnē nav nekādā veidā pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, ne arī kļūda faktos.

134 Pirmkārt, ir jākonstatē, ka strīdīgā lēmuma pieņemšanas brīdī pret Portugāles Republiku bija uzsākta procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi. Tātad šajā lietā nebija jāpiemēro prezumpcija, ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses izpaust informāciju Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pirmā teikuma izpratnē, un tātad arī nemaz nebija jāizvērtē jautājums par to, vai pieprasītajos dokumentos bija informācija, kas patiesi attiecās uz “emisijām” vidē.

135 Otrkārt, tā kā LPN un personas, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka Regulas Nr. 1367/2006 mērķis ir uzlabot pārskatāmību vides jomā, salīdzinot ar to, kā pārskatāmību garantē Regulas Nr. 1049/2001 noteikumi, ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pirmajā teikumā, kas ir *lex specialis* attiecībā pret Regulu Nr. 1049/2001, aizstājot, grozot vai precizējot atsevišķas šīs pēdējās regulas normas, tiklīdz piekļuves pieprasījums attiecas uz “vides informāciju” vai informāciju “kas attiecas uz emisijām vidē” (skat. iepriekš 105. punktu), tajā ir nepārprotami izslēgta šāda pārskatāmības uzlabošana ar mērķi līdzsvarot dažādās intereses Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta izpratnē tad, ja pieprasītie dokumenti ietilpst lietas materiālos notiekošā procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi. Līdz ar to prasītāja nevar pārmest Komisijai, ka tā nav pienācīgi izvērtējusi šādas sevišķas sabiedrības intereses izpaust informāciju, un tātad arī nevar pārmest, ka tā nebūtu pareizi veikusi dažādo interešu līdzsvarošanu.

136 Treškārt, saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētā izņēmuma piemērošanu *LPN* un personas, kas iestājušās lietā, nevar arī lietderīgi atsaukties uz Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta otro teikumu. Pirmām kārtām, šajā tiesību normā ir vienīgi paredzēts pienākums sašaurināti interpretēt citus izņēmumus nekā tos, kas minēti Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pirmajā teikumā, proti, citus izņēmumus nekā tos, kas ir paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā un trešajā ievilkumā. Otrām kārtām, Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta otrajā teikumā ir minētas vienīgi “sabiedrības intereses” izpaust informāciju, nevis “sevišķas” sabiedrības intereses Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta *in fine* izpratnē. Tātad ir jānoraida *LPN* un personu, kas iestājušās lietā, arguments, ka šajā lietā lielākai pārskatāmībai sabiedrības piekļuvē dokumentiem, sabiedrības labākai iesaistīšanai lēmumu pieņemšanā un lielākai pārvaldes sistēmas legimitātei būtu sabiedrības interešu vai pat sevišķu sabiedrības interešu raksturs, kas pamatotu pieprasīto dokumentu izpaušanu.

137 Ceturtkārt, tiktāl, ciktāl *LPN* atsaucas uz tās interesi piedalīties attiecīgajā procedūrā sakarā ar pienākumu neizpildi, lai veicinātu sabiedrības intereses vides aizsardzībā, ko tā garantē tās NVO statusā, pietiek konstatēt, ka tiesības uz publisku piekļuvi dokumentiem nav pakārtotas īpašu interešu veidam, kas var būt vai nebūt informācijas pieprasītājam, lai saņemtu pieprasīto informāciju (šajā ziņā skat. Tiesas 2007. gada 1. februāra spriedumu lietā *C-266/05 P Sison/Padome*, Krājums, I-1233. lpp., 44. punkts).

138 Turklāt, tiesas sēdē atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumiem, *LPN* un personas, kas iestājušās lietā, nevarēja norādīt uz jebkādam citām sevišķām sabiedrības interesēm nekā apgalvoto lielāko pārskatāmību vides jomā, kura Komisijai esot bijusi jāņem vērā, šajā lietā piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktu *in fine*, tās arī nevarēja paskaidrot, vai un cik lielā mērā pieprasītā informācija attiecās uz emisijām vidē Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta izpratnē.

- 139 Šādos apstākļos ir jānoraida LPN un personu, kas iestājušās lietā, pārmetums, ka Komisija nav ņēmusi vērā sabiedrības intereses vai sevišķas sabiedrības intereses izpaust pieprasīto vides informāciju un ka tā nav pareizi veikusi dažādo interešu līdzsvarotību Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta *in fine* izpratnē, un šajā kontekstā nav jāizvērtē pārējie LPN un personu, kas iestājušās lietā, izvirzītie argumenti.
- 140 Līdz ar to pirmais un otrais pamats ir pilnībā jānoraida kā nepamatoti un prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 141 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā LPN spriedums ir nelabvēlīgs, jo tās prasība attiecībā uz piekļuvi dokumentiem un dokumentu daļām tika atteikta, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.
- 142 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādējādi Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.
- 143 Turklāt atbilstoši Reglamenta 87. panta 6. punktam, ja tiesvedību lietā izbeidz pirms sprieduma taisīšanas, Vispārējā tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem pēc saviem ieskatiem. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka, ja LPN tiesvedības laikā neiegūtu piekļuvi noteiktiem dokumentiem vai to daļām, tad spriedums tai būtu pilnībā nelabvēlīgs tā pamatojuma dēļ, kas izklāstīts iepriekš 99.–140. punktā. Līdz ar to tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

nospriež:

- 1) prasību tās daļā attiecībā uz piekļuvi dokumentiem un dokumentu daļām, kura tika atteikta *Liga para Protecção da Natureza (LPN)* Komisijas 2008. gada 24. oktobra Lēmumā SG.E.3/MIB/psi D(2008) 8639, noraidīt;
- 2) pārējā daļā tiesvedību izbeigt;
- 3) *LPN* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;
- 4) Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 9. septembrī.

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas	II - 6029
Regula (EK) Nr. 1049/2001	II - 6029
Regula (EK) Nr. 1367/2006	II - 6031
Fakti	II - 6033
Process un lietas dalībnieku prasījumi	II - 6040
Juridiskais pamatojums	II - 6043
Par lūgumu izbeigt tiesvedību	II - 6043
Lietas dalībnieku argumenti	II - 6043
Vispārējās tiesas vērtējums	II - 6045
Atcelšanas pamatu kopsavilkums	II - 6048
Par pirmo un otro pamatu sakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 un Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma pārkāpumu	II - 6049
Lietas dalībnieku argumenti	II - 6049
— Par pirmo pamatu sakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 pārkāpumu	II - 6049
— Par otro pamatu sakarā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma pārkāpumu	II - 6054
Vispārējās tiesas vērtējums	II - 6060
— Ievada apsvērumi	II - 6060
	II - 6077

— Par Regulas Nr. 1367/2006 ietekmi uz Komisijai uzliktā pārbaudes pienākuma apjomu	II - 6062
— Komisijas pārbaudes pienākumam noteiktās prasības	II - 6064
— Par Komisijai uzliktā pienākuma pārbaudīt pieprasītos dokumentus ievērošanu	II - 6067
— Sevišķas sabiedrības intereses informācijas izpaušanā	II - 6072
Par tiesāšanās izdevumiem	II - 6075